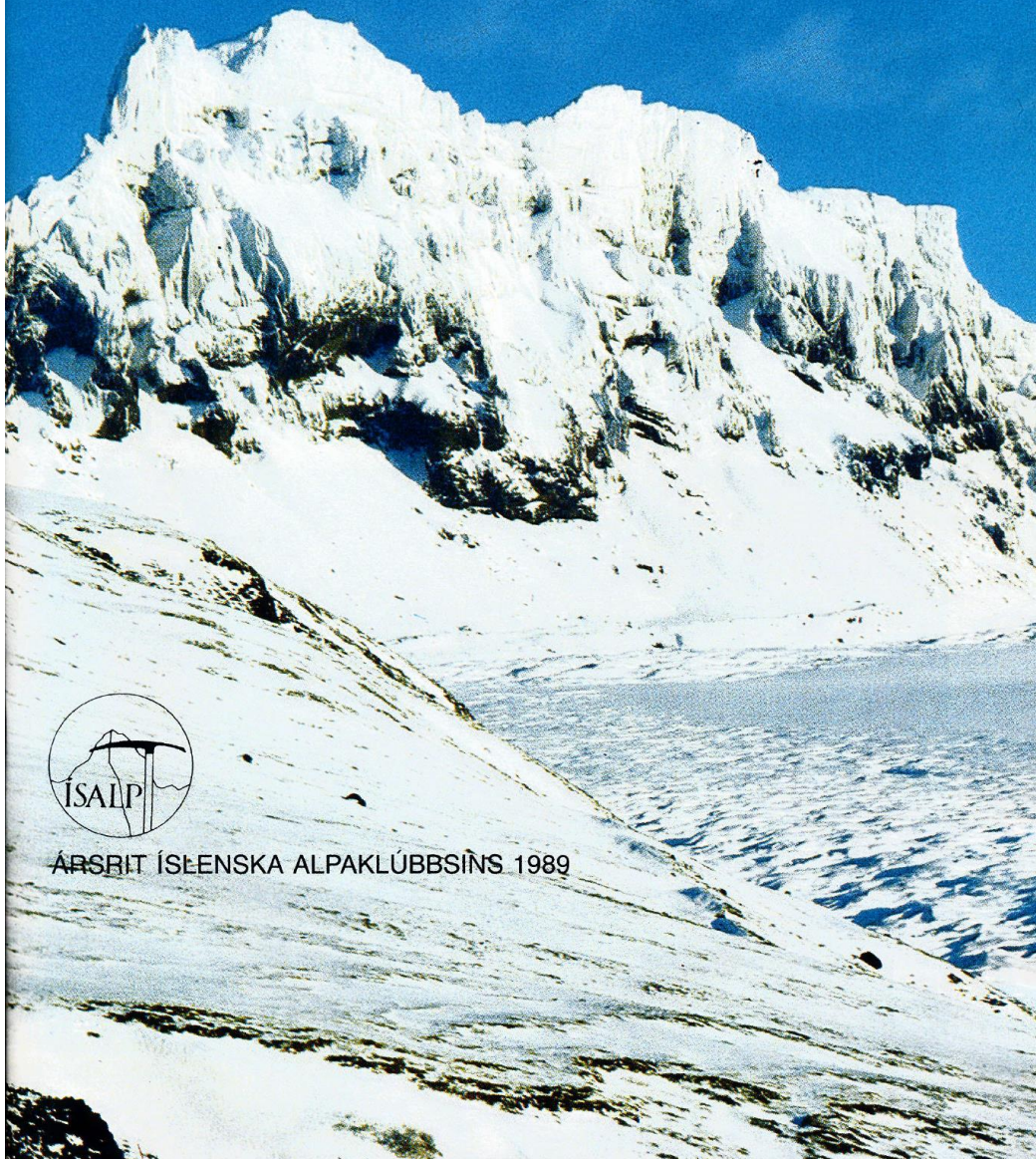

ÍSALP

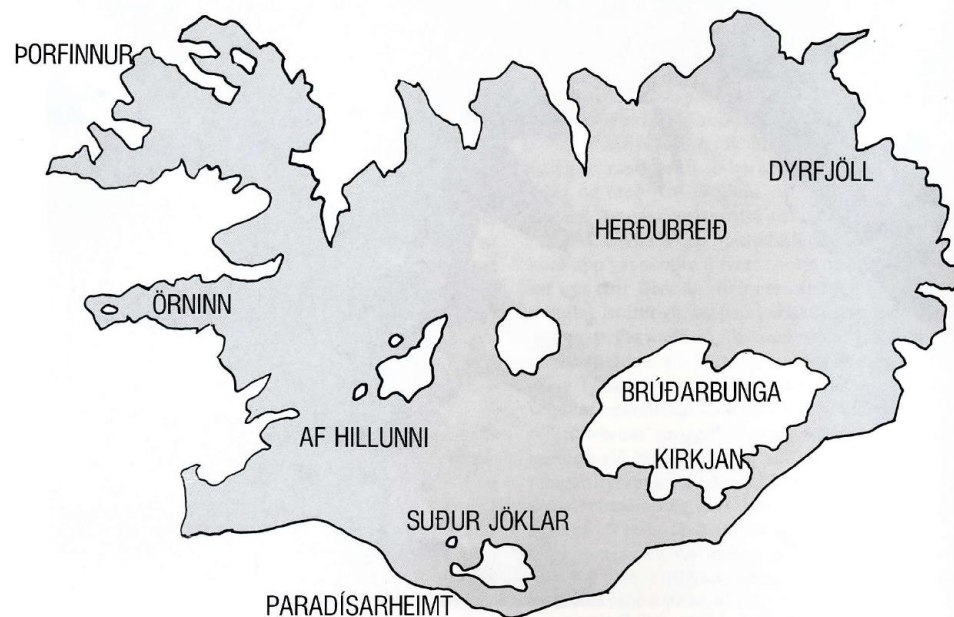
Ferðasögur og leiðalýsingar

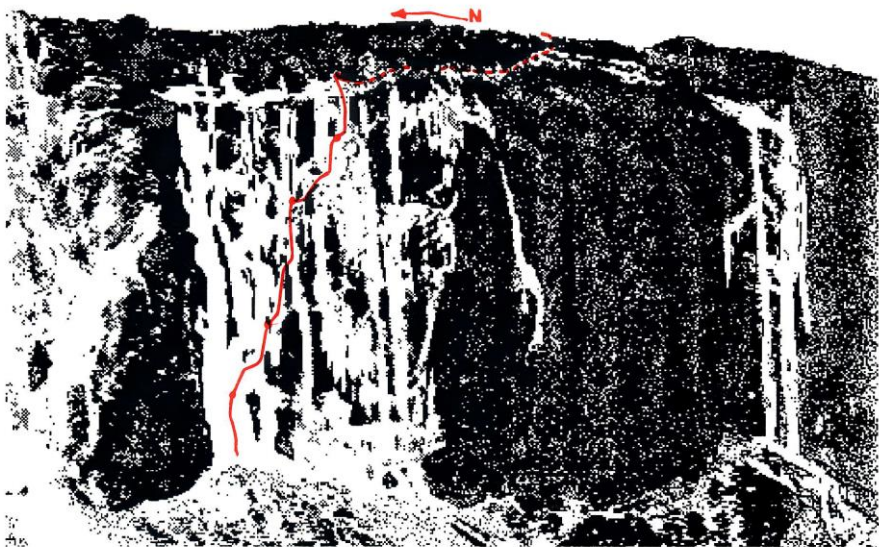
Sígildar leiðir

Aftur fjallar leiðarvísirinn um sígildar leiðir á svipaðan máta og í síðasta ársriti. En eftir því sem ritnefnd best veit, varð hann óhemju vinsæll! Þykir því ástæða til, vegna fjölda áskorana, að birta fleiri slíkar ferðasögur og leiðalýsingar.

Að venju eru teknar fyrir leiðir víðs vegar að á

landinu. Það má finna klifurleiðir, gönguleiðir og skíðaleiðir. Flestar leiðanna eru klúbbsfélögum vel þekktar, en einnig eru með lítt troðnar slóðir. Eins og lesendur taka svo eftir, eru lýsingarnar ýmist í bundnu eða óbundnu máli. Góða skemmtun.

Paradísarheimt *eftir Snævarr Guðmundsson*

Svæði: Eyjafjöll.

Leið: Paradísarheimt.

Aðkoma: Um 5 mín. gangur frá félagsheimilinu Heimalandi.

Hæð leiðar: 120 m.

Klifurtími: 7-8 klst.

Gráða: 4 (5 spannar).

Fyrst farin: 6 febrúar 1988. Kristinn Rúnarsson, Þorsteinn Guðjónsson og Snævarr Guðmundsson.

Það er búið að vera frost lengi. Kominn tími til að leita út fyrir nágrannafjöll Reykjavíkur. Stungið er upp á Eyjafjöllum, þar sem eflaust má finna spennandi ísfossa.

Þann 6 febrúar 1988 ökum við árla dags austur, Kristinn, Þorsteinn og ég. Við Þórsmerkurfleggjarann hinkrum við um stund og hugsum málið. Kiddi og Steini hafa hug á norðurhlíðum Eyjafjalla, en ég mæli með suðurhlíðum. Þar er þægilegri aðkoma, engin hættu á að festa bílinn í skaffli og síðast en ekki síst, sól.

Við Heimaland, félagsheimilið austan við Seljalandsfoss, stöðvum við á nýjan leik. Þar blasa við há og mikil ísþil. Þegar er ákveðið að kanna eitt þeirra.

Napur og hvass norðanvindur blæs í fangið á okkur er við göngum upp að ísfossinum. Þorsteinn uppgötvar að hann hefur gleymt vindbuxunum svo að hann hleypur niður í bíl, sem er ekki fjarri. Við Kiddi gerum okkur klára í klifrið á meðan.

Kiddi leiðir fyrstu spönn. Hún hefst með bröttu íshafti, en fyrir ofan líður úr halla. Ég fer næstur upp. Á syllu þar sem Kiddi hefur komið fyrir megintryggingu, er mun hlýrra en í rokinu undir fossinum, næstum notalegt, því að þar er sól tekin að skína. Það þýðir reyndar að leysingavatn tekur að renna í stríðum straumum og af og til hendast ísmolar niður ísfossinn.

Steini kemur síðastur upp og Kiddi tekur myndir af honum í gríð og erg.

„Hvernig væri að taka eina af mér?“ bið ég.

„Þú ert svo ómyndarlegur“ svarar hann að bragði. Hvað um það, ég heima að leiða næst. Eftir lítið íshaft, liggur leiðin inn í þrönga gróf, en þaðan tekur við löng hliðrun til hægri, út með og upp á brattar ísbungur. Hátt ofan við þær hanga óhugnanleg grýlukerti sem sýnast ætla að hrynja þá og þegar. Sem betur fer sé ég lítinn skúta í ísnum þar sem hægt er að setja megintryggingu í öruggu skjóli fyrir þeim. Þangað fer ég og tryggi því næst þá félaga ana upp, fyrst Kidda svo Steina.

Steini á næsta leik. Hann hverfur fljótlega úr auglýn og nú hefst bið. En útsýnið yfir undirlendið

og til Eyja, sem geislar sólar leika um, styttr hana. Einhverju síðar hrópar Steini og næstur fer Kiddi. Ég fylgi á eftir, þó nokkru síðar, þá búinn að staldra við á sama stað í 2 tíma. En næsta spönn borgar þá töf snarlega upp. Þar upplifi ég einhverja þá fallegustu klifurspönn sem ég hef farið.

En hér er enginn tími til að melta það. Því sól er tekin að hníga í vesturátt, í miklum roða.

Kiddi tekur að sér að leiða fjórðu spönnina. Þá er tekið að húma og áhyggjur yfir að tíminn sé að renna út, fylgja. Við Steini klifrum í samfloti, til að spara tíma, upp til Kidda. Sú spönn er einnig mjög fjölbreytt, rétt eins og hinar. En eftir er síðasta þrepið og það er ekki áretnilegt. Þar sem við erum allir þrír þegar orðnir þreyttir, ákveða Kiddi og Steini í sameiningu að ég skuli leiða það, án þess að ég fái rönd við reist.

Ísþrepið er strax lóðrétt og ísinn þunnur, svo erf-

itt er að koma inn góðri tryggingu. Þó nokkru ofar kemst ég á litla syllu með mikilli fyrirhöfn, en frá henni er klifrið ekki eins bratt. Aftur á móti er ísinn þar vel frá berginu og það þunnur og götöttur svo að síðustu metarnir klifrast án tóla, rétt eins og í bergi. Þá er réttast að klifra varfærnislega enda nötrar ísinn, svipað og í viðkvæmri trégrind. En svo er ísinn búinn og síðasta hreyfingin er óþægilega tæg upp á hina langþráðu syllu ofan við ísfossinn.

Svo dimmt er orðið, að þegar Steini kemur upp á sylluna hefur hann sett á sig hausljós. Við göngum með syllunni í einfaldri röð og eltum ljósgeislan. Til allrar hamingju finnum við leið í gegn um klettabeltið, ofan við ísfossinn, eftir að hafa gengið nokkurn spöl. Annars hefðum við verið í vanda staddir. Svo er bara að koma sér niður.

